

Art i societat: mons paral·lels?

L'art fet durant l'època burgesa –sobretot el segle XIX– fou un art deslligat de la quotidianitat de la vida, representada en un escenari o en un llibre.

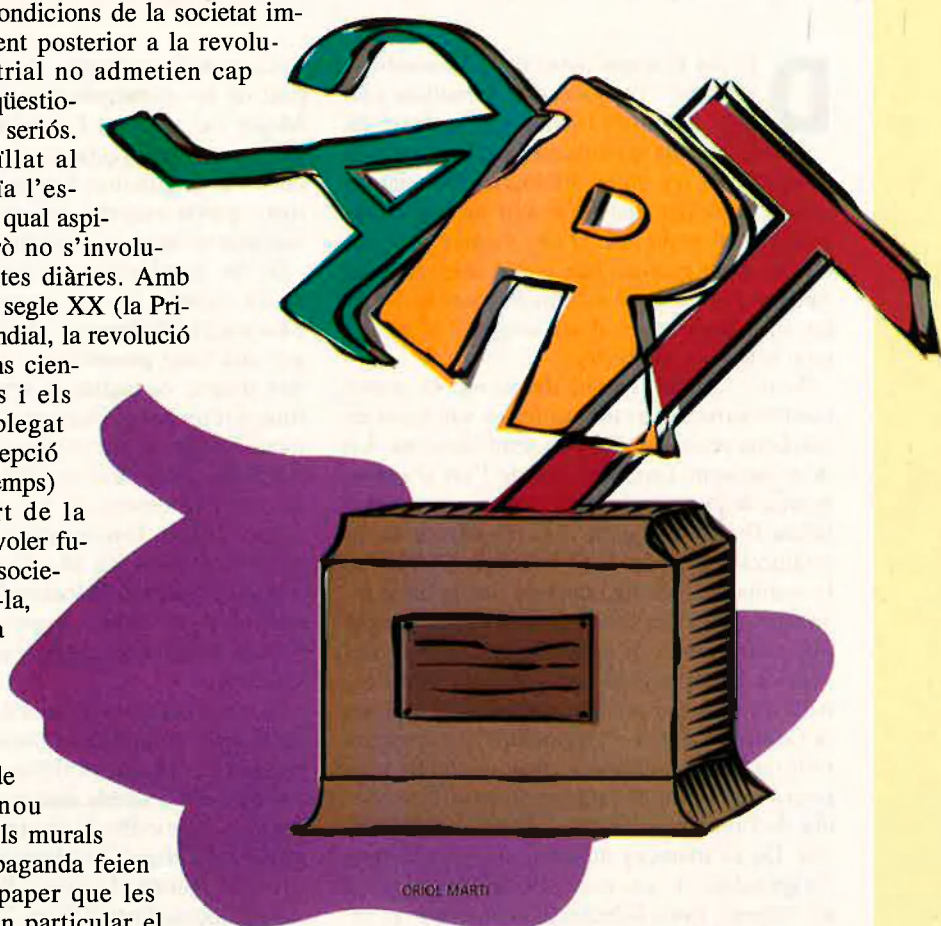
Les dures condicions de la societat immediatament posterior a la revolució industrial no admetien cap mena de qüestionament directe i seriós. L'art, doncs, aïllat al museu, constituïa l'espai de llibertat al qual aspirava l'home, però no s'involtava en les lluites diàries. Amb l'adveniment del segle XX (la Primera Guerra Mundial, la revolució russa, revolucions científic-tècniques i els canvis que tot plegat portà en la concepció de l'espai i del temps) l'art com a part de la utopia social va voler fusionar-se amb la societat: per millorar-la, per contribuir a canviar les condicions de vida. D'aquesta manera, l'art surt al carrer: teatre de barricades, el nou ballet soviètic, els murals on l'art i la propaganda feien front comú. El paper que les avantguardes i en particular el constructivisme rus tingueren en la consolidació del moviment modern en arquitectura i disseny ens parlen d'una nova estètica, entesa també com una ètica: l'art havia necessàriament de contribuir a la millora de les condicions de vida del poble.

El segle XX ha estat un segle contradictori i paradoxal. Aquell somni de les primeres dècades, de fusionar art i vida per embellir la vida, s'ha vist, com gairebé tot, força distorsionat. Per descomptat, no ha guanyat la utopia social, sinó el poder burocràtic. Les lleis que

manen són les del mercat. I l'art ha tornat als museus.

Avui tenim a EL TEMPS dues persones que en saben molt: són en Josep Maria Montaner, arquitecte i professor de l'Escola d'Arquitectura de Barcelona i crític d'arquitectura, i en Daniel Giralt-Miracle, crític i teòric d'art i disseny, però sobretot testimoni insubstituïble dels esdeveniments del món del disseny a Catalunya. Em fa l'efecte que aquest és un bon debat.

Anna Papiol.

ORIOI MARTÍ